

புறநானூற்றில் தமிழர் மாண்புகளும் வாழ்க்கைத் தத்துவங்களும்

வே. மெரோலின் சாந்தினி சாரோன்
பதிவு எண்: 3925 முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
(பகுதிநேரம்) தமிழாய்வு மையம்
தூய சவேரியார் கல்லூரி(தன்னாட்சி)
பாளையங்கோட்டை 627002

முனைவர் சி. மேபெல் ஜோதிராணி
நெறியாளர் / இணைப் பேராசிரியர், சாராள் தக்கர்
கல்லூரி(தன்னாட்சி) மனோன்மனியம் சுந்தரனார்
பல்கலைக்கழகம்
திருநெல்வேலி, தமிழ்நாடு, இந்தியா-627012.

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

உடலின் உறுப்புகள் பல்வேறு பெயர்களில் குறிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவைகளால் தனித்து இயங்க முடியாதது போலவே சங்க கால தமிழ்ச் சமுதாயமானது இனம், மதம் முதலிய வேறுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட இயக்கத்தில் இயங்கிய சமுதாயமாகும். பிரத்தியேகமான வாழ்க்கைத் தத்துவங்களையும் உயர்ந்த பண்பாடுகளையும் கொண்டவர்கள் பழந்தமிழர். இப்படிதான் வாழவேண்டுமென வாழ்வியலுக்கும் இலக்கணம் வகுத்த ஒரே சமுதாயம் தமிழ்ச் சமுதாயம். ஆகவே தமிழர்தம் மாண்பினையும் வாழ்க்கைத் தத்துவங்களையும் வெளிக்கொணரும் நோக்கில் சங்க இலக்கியங்கள் முழுவதும் வாசிக்கப்பெற்றன. சங்க காலம் 'மாதிரிப் பண்பாட்டின் உச்சகட்ட காலம்' என்றும் 'நாகரிகத்தின் தோற்றக்காலம்' என்றும் 'தமிழர்களின் பொற்காலம்' என்றும் சிறப்பிக்கப்பெறும் கூற்று சற்றும் மிகைப்படுத்தப்படா உண்மையென வெளிப்பட்டன. இக்கூற்று ஆதித் தமிழர்கள் தம் பண்பாட்டையும் வாழ்வியல் தத்துவங்களையும் புனிதத் தன்மையோடு பேணிப் போற்றிருந்தனர் என்பதற்கான வலுவான சான்றுகளாக புறநானூற்றிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. அவ் உயர் பண்பாட்டை தற்போதைய சமூக வர்க்க வேறுபாடுகளோடு ஒப்பிட்டுக் காணமுடியா உயர் நிலையில் இருந்ததற்கான ஆதாரங்கள் பிற சங்க கால இலக்கியங்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. சங்க காலத்திற்கு முன் நிலைகொண்டிருந்த சமுதாயம், வர்க்க பேதமற்ற சமுதாயமாக சமத்துவ வாழ்க்கையின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டிருந்ததை புறப்பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒரு மணமிக்க கண்கவர் வண்ண மலர்மாலையின் உட்சரடு போல அனைத்து இனக்குழுக்களையும் பிணைக்கக் கூடியதாக தமிழ்ச் சமுதாய அமைப்பு மீண்டும் உருவெடுக்கவேண்டுமென்பதே தற்போதைய சூழலில் மிகவும் அவசியம் என்ற அடிப்படையில் இத்தலைப்பில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

முன்னுரை:

பழங்காலத் தமிழகத்தின் வரலாற்றுப் பெட்டகங்களாக, பண்பாட்டுக் களஞ்சியமாகத் திகழும் புறநானூறு, மன்னர்களின் சீர்சால் பண்புகளையும் ஒழுக்கத்தியும், புலவர்களின் பண்பாடுகளையும் தன்மான உணர்வினையும் வெளிப்படுத்துவதோடு நின்றுவிடாது, பண்டைத் தமிழர்களின் வாழ்வியல் ஒழுங்குகளையும், பண்பாடுகளையும் அணுஅணு சிதையாமல் வெளிப்படுத்தியுள்ளது. குறிப்பிட்ட சமயம் சார்ந்தோ, குறிப்பிட்ட தெய்வம் சார்ந்தோ அமைக்கப்பட்ட நூலன்று இது. அரசியல் கருத்துக்கள், வாழ்க்கை நெறிமுறைகள், பண்டைய மரபுகள், போர் நெறிகள் பற்றிய குறிப்புகள் நிரம்பப் பெற்றுள்ளமை இந்நூலின் சிறப்பாகும். மூவேந்தர்கள், சிற்றரசர்கள், ஏழு வள்ளல்கள் பற்றிய குறிப்புகளும் அவர்தம் புலவர்கள் மீது கொண்டிருந்த பேரன்பினையும் இந்நூல் வெளிப்படுத்துகிறது.

ஆய்வு நெறிமுறை:

சங்க காலம் பற்றிய அறிவார்ந்த சிந்தனைகளை மானிடவியல், நாட்டுப்புறவியல், இலக்கியவியல், மொழியியல் ஆகியவற்றின் பின்புலத்தோடு நெறிப்படுத்திக் கொள்வதே சிறந்த முறை என்ற நோக்கில் சங்க இலக்கியங்கள் தேர்வு செய்யப்பெற்றன. சங்க கால தமிழ்ச் சமூகத்தினருக்குரிய அறிவின் பரிமாணங்களைக் கண்டறியவும், தொன்மைச் சிறப்பினை புரிந்து கொள்ளவும் அந்த இனம் சார்ந்த அறிவு மட்டுமே போதுமானதாக இருக்க முடியாது. சமூக ஆராய்ச்சியின் எல்லைகளை ஆழப் படுத்திக்கொண்டே சென்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையில் எல்லா இனங்களும் ஒருங்கே சங்கமிப்பதாக அமைந்துள்ளன. அச் சங்கமத்திற்குப்பின் ஆய்வுக்கு துணையாகவும் ஆதாரமாகவும் முன்னிற்பது சங்க இலக்கியங்கள் மட்டுமே. அந்த மையப்புள்ளி சந்திப்புக்கு பின் பழந்தமிழர் மாண்பினையும் வழக்கைத் தத்துவங்களையும் முன்னெடுத்து செல்பவையாக புறநானூறு திகழ்கின்றன. அவ்வகையில் புறநானூற்றில் உள்ள கருத்துகள் திரட்டப்பட்டு, செறிவூட்டப்பட்டு விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

வல்வில் ஓரியைக் கழைதின் யானையார் பாடிய பாடல்:

ஈதலின் சிறப்பும் இரத்தலின் இழிவும்; பற்றி இப்பாடலில் பாடப்பெற்றுள்ளதோடு பரிசில்; தராத வள்ளல்களை இரவலர்கள் பழிக்க மாட்டார் என புலவர்களின் சிறப்பும் கூறப்பட்டுள்ளது.

“ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று; அதன்எதிர்
ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று
கொள்ளைக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று அதன்எதிர்
கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று”¹

ஒருவரிடம் தா என இரப்பது இழிந்தது எனவும் அவ்வாறு கேட்பவர்க்குத் தரமாட்டேன் எனக் கூறி மறுப்பது அதைவிட இழிந்தது எனவும் பாடப்பட்டுள்ளது. ஒருவனின் தேவையறிந்து கொடுப்பது உயர்ந்தது எனவும் அவ்வாறு கொடுப்பவரிடம் வேண்டாம் என மறுப்பது அக்கொடையைவிட உயர்ந்தது எனவும் பாடப்பட்டுள்ளது.

1. புறநானூறு, பாடல் எண் 204, வரி 1-4

ஓரியின் வில்வன்மையை,

“வேழம் வீழ்த்த விழுத் தொடைப் பகழி
பேழ்வாய் உழுவையைப் பெரும்பிறிது உறீஇப்
புழல்தலை புகர்க்கலை உருட்டி, உரல்தலைக்
கேழற் பன்றி வீழ, அயலது
ஆழற் புற்றத்து உடும்பில் செற்றும்
வல்வில் வேட்டம் வலம் படுத்திருந்தோன்”²

குறி தவறாது எய்யப்பட்ட அம்பு யானையை வீழ்த்தி புலியைக் கொன்று, புள்ளி மானை உருட்டி, உரல்போன்ற பன்றியை வீழ்த்தி, உடும்பின் உடம்பில் பாய்ந்து நின்றது என ஓரியின் வில்லாற்றலை எடுத்துரைக்கிறார்.

ஒருவர் தாகத்தால் மிகுந்திருப்பினும் அகன்று பரந்திருக்கும் கடல்நீரை உண்ணமாட்டார். ஆடுமாடுகளும் மற்ற பிற விலங்குகளும் உண்ணக் கூடிய நீரானது, குறுகிய வழியாகச் செல்ல கூடிய தாழ்வான இடங்களில் சேறுடன் இருப்பினும் அங்கு சென்றுதான் பருகும் இயல்புடையன. அதுபோல அள்ளி அள்ளி கொடுக்கும் வள்ளல்கள் தொலைவில் இருந்தாலும் அவர்களை நாடிச் சென்ற இரவலர்கள் தாம் எதிர்பார்த்த பரிசில் பொருள் அவ்வள்ளலிடமிருந்து கிடைக்காதபோது, அவ்வள்ளலைப் பழிக்காமல், தாம் புறப்பட்ட பொழுதையும், குறுக்கே பறந்த பறவையையுமே பழிப்பர்.

ஓரியே! வானத்திலே மின்னலுடன் பெய்யும் மழை போல தன்னிடம் உள்ளதையெல்லாம் பிறர்க்கு வாரி வழங்கும் குணமுடைய ஓரியே! நீ தரவில்லையென்றாலும் அதனிமித்தம் நான் துன்பப்படமாட்டேன், உன்னை பழிக்கவும் மாட்டேன், நீ நீடுழி நலமுடன் வாழ்வாயாக என வாழ்த்திப் பாடும் புலவரின் மன நிலையை அறிய முடிகிறது.

அதியமான் நெடுமானஞ்சியை ஓளவையார் பாடிய பாடல்:

பகைவர் எய்த வேல் ஒன்ற அதியமானின் மார்பில் ஊடுருவியதால் உயிரிழந்ததைக் கண்ட ஓளவையார், அதியமானின் இறப்பானது அவனால் காக்கப்பட்டு வந்த பல கலைஞர்களின் இறப்பிற்கும் காரணமாக அமைந்ததே என கண்ணீர் விடுவதை அறியமுடிகிறது

2. புறநானூறு, பாடல் எண் 152, வரி 1-6

“அருந்தலை அரும்பாணர் அகன்மண்டைத் துளையூர்இ
இரப்போர் கையுளும் போகிப்
புரப்போர் புன்கண் பாவை சோர
அஞ்சொல் நுண் தேர்ச்சிப் புலவர் நாவில்
சென்றுவீழ்ந் தன்று”³

அதியமானே! உனக்கு குறைவாகக் கள் கிடைக்குமானால் அதனை புலவர்களாகிய எங்களுக்கு தந்து மகிழும் குணமுடையவன் நீ, மிகுதியாக கள் கிடைக்குமானால் நாங்கள் வயிறாற உண்டு மகிழ்ந்த பின் எஞ்சிய கள்ளையே நீ விரும்பி உண்ணுவாய், குறைந்த அளவு உணவு இருப்பின் அதனை பலரோடு பகிர்ந்து உண்ணுவாய், மிகுதியாக இருப்பின் பலரோடு சேர்ந்து உண்ணுவாய், எலும்புடன்கூடிய ஊன் பகுதியை எங்களுக்கு தந்து மகிழ்வாய். புலால் நாற்றம் வீசும் என் தலையை தன் மணங்கமழும் கையால் தடவிக் கொடுப்பாய். உனது மார்பில் துளைத்த வேலானது அழகிய சொல்லை ஆராயும் அறிவுடையோரின் நாவில் போய் விழுந்தது. என்னைப் போன்ற இரவலர்களுக்கு ஆதரவாக இருந்த எம் தலைவனாகிய நீ எவ்விடத்தில் உள்ளாயோ? நீ இல்லையென்றால் இனிப் பாடுபவரும் இருக்க மாட்டார், பாடுவோர்க்கு பரிசில் அளிப்பவரும் இருக்க மாட்டார். குளிர்ந்த நீர்த்துறையில் தேன் நிரம்பிய பெரிய மலர் பிறரால் சூட்டப்படாமலேயே உதிர்வது போல பிறர்க்கு பயன் தராமலேயே மடிந்து போகும் உயிர்கள் இவ்வுலகில் பல உண்டு எனவும் பாடியுள்ளார்.

3. புறநானூறு, பாடல் எண் 2035 வரி 10-14

கனியன் பூங்குன்றனார் பாடிய பாடல் (பொதுவியல் திணைச் சார்ந்த பாடல்):

“யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்;

தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா;”⁴ - (புறம் 192)

இவ்வுலகிலுள்ள அனைத்து ஊரும் நமது சொந்த ஊரேயாகும், இவ்வுலகில் உள்ள அனைவரும் நம் சுற்றத்தினரே. தீமையும் நன்மையும், இன்பமும் துன்பமும் பிறரால் வருவதாக எண்ணுதல் தவறாகும். வாழ்க்கை இன்பமாயிருக்கும்போது மகிழ்தலும், துன்பம் வரும்போது வெறுத்தலும் இன்றி தன் இயல்பிலே வாழ வேண்டும். மின்னலுடன் பெய்யும் மழைத் துளியானது சிறுசிறு கற்களை உருட்டிக் கொண்டு, பேரொலியுடன் ஆறாக பெருக்கெடுத்து ஓடும் மழை நீரின் போக்கிலேயே செல்லும் மிதவைப் போல வாழ பழக வேண்டும்.

கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி பாடிய பாடல் (பொதுவியல் திணைச் சார்ந்த பாடல்)

“உண்டால் அம்மஇவ் உலகம்; இந்திரர்”

அமிழ்தம் இயைவதாயினும், இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே முனிவிலர்
துஞ்சலும் இலர்; பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சிப்
புகழ்எனின் உயிருங் கொடுக்குவர்; பழியெனின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்; அயர்விலர்;
அன்ன மாட்சி அனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்தாள்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே”

4. புறநானூறு, பாடல் எண் 192, வரி 1-2

5. புறநானூறு, பாடல் எண் 182, வரி 1-9

இந்திரனின் அருளாலோ அல்லது கடும் தவம் புரிவதாலோ தேவர்கள் உண்ணக்கூடிய அமிழ்தமே தமக்கு கிடைத்தாலும், அதனை உண்டால் நீண்ட நாட்கள் வாழலாம் என்று கருதி, தான் மட்டுமே தனித்து உண்ண வேண்டுமென்ற குணமுடையவர் அல்லர். எல்லா உயிரிடத்தும் அன்புடையவர், அஞ்சத்தகும் துன்பத்திற்கு அஞ்சுபவர், சோம்பலுடன் இராமல் செயல்படுபவர், நற்செயலாக இருப்பின் அதற்காக தம் உயிரையும் கொடுப்பவர், இவ்வுலகமே பரிசாக கிடைப்பினும் பழி தரும் செயலை செய்யாதவர், தனக்கென வாழாமல் பிறருக்கென வாழ்பவர் என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

ஒற்றுமை உணர்வு :

“ஒருவீர் ஒருவீர்க்கு ஆற்றுதிர்இருவிரும்
உடன்நிலை திரியீர் ஆயின் இமிழ்திரைப்
பெளவம் உடுத்திப் பயம்கெழு மாநிலம்
கையகப் படுவது பொய்யா காதே”

இருவேறு அரசர்கள் ஒற்றுமையுடன் இருந்ததைக் கண்ட புலவர், ‘இந்த ஒற்றுமை நீடிக்க வேண்டும்; ஒற்றுமையாக இருப்பதே பலம்; ஒற்றுமையினால் உலகம் வசப்படும்’ என வாழ்த்தியமை புலனாகின்றது.

முடிவுரை:

வரலாற்று நிகழ்வுகளும் வாழ்வியல் உண்மைகளும் ஏராளமாய் காணக்கிடக்கின்றன. யாதும் ஊரே யாவரும் கேளீர் என்னும் கணியன் பூங்குன்றனாரின் வரிகள் உலகமயமாக்கல் அரங்கத்தில் இன்றும் எதிரொலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அரசர்களைக் காட்டிலும் புலவர்களின் அறிவு சிறப்பானதாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. புலவர்களின் நயமான சொற்களும் இயற்கை உவமைகளும் சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. பண்டைய கால தமிழர்களின் வாழ்வில் தத்துவங்களையும், அரசர்களின் நெறிமாறா மாண்பும் கருணை உள்ளமும், புலவர்களுக்கும் அரசர்களுக்கும் இருந்த ஆழமான நட்பினையும் அறிய முடிகிறது. பழங்கால தமிழர்களின் இயற்கைசூழ் வாழ்விடங்களை கண்முன் நிறுத்தும் ஆற்றல் மிக்கதாக புறநானூற்றுப் பாடல்கள் திகழ்கின்றன. உயர்ந்த சிந்தனையையும் பண்பாட்டையும் பல்தொழில்நுட்ப நுண்ணிய அறிவையும் பெற்றிருந்த ஒரு சமுதாயத்தின் வழித்தோன்றல்களில் வெளிப்படும் பண்பாடு அண்மைக் காலங்களில் முற்றிலும் வதைக்கப்பெற்றும் சிதைக்கப்பெற்றும், அலைக்கழிந்தும் வழக்கொழிந்தும் போனதன் காரணிகள் எவை எனக் கண்டறிந்து களைந்திட வேண்டும் என்பதே இக்கட்டுரையின் உள்ளாந்த நோக்கமாகும். .

துணை நின்ற நூல்கள் :

இளங்குமரன், இரா., உரையாசிரியர்,(2003) சங்க இலக்கியம்(புறநானூறு) (தொகுதி-10), வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை, இந்தியா.
சுப்பிரமணியன்,ச.வே., உரையாசிரியர், (2003) சங்க இலக்கியம் (திருமுருகாற்றுப்படை) (தொகுதி-10), வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை, இந்தியா.
